

32002F0475

22.6.2002

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

L 164/3

DECIZIA-CADRU A CONSILIULUI
din 13 iunie 2002
privind combaterea terorismului

(2002/475/JAI)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special articolul 29, articolul 31 litera (e) și articolul 34 alineatul (2) litera (b),

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Uniunea Europeană se întemeiază pe valorile universale ale demnității umane, libertății, egalității și solidarității, ale respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Aceasta se bazează pe principiul democrației și pe principiul statului de drept, principii care sunt comune statelor membre.
- (2) Terorismul constituie una dintre cele mai serioase încălcări ale acestor principii. Declarația de la La Gomera, adoptată la reuniunea informală a Consiliului din 14 octombrie 1995, condamnă terorismul ca pe o amenințare la adresa democrației, a liberei exercitări a drepturilor omului și a dezvoltării economice și sociale.
- (3) Toate statele membre sau unele dintre ele sunt părți la un număr de convenții referitoare la terorism. Convenția Consiliului Europei din 27 ianuarie 1977 privind reprimarea terorismului nu consideră infracțiunile teroriste ca infracțiuni politice, infracțiuni conexe unei infracțiuni politice sau ca infracțiuni inspirate de motive politice. Organizația Națiunilor Unite a adoptat Convenția pentru reprimarea atentatelor teroriste cu explozibili din 15 decembrie 1997 și Convenția privind reprimarea finanțării terorismului din 9 decembrie 1999. În prezent, un proiect de Convenție globală împotriva terorismului se negociază în cadrul Organizației Națiunilor Unite.
- (4) La nivelul Uniunii Europene, Consiliul adoptă la 3 decembrie 1998 Planul de Acțiune al Consiliului și al Comisiei privind modalitățile optime de punere în aplicare a dispozițiilor Tratatului de la Amsterdam privind realizarea unui spațiu de libertate, securitate și justiție ⁽³⁾. Trebuie să se ia

în considerare, de asemenea, Concluziile Consiliului din 20 septembrie 2001, precum și Planul de acțiune în domeniul terorismului al Consiliului European extraordinar din 21 septembrie 2001. Terorismul a fost menționat în Concluziile Consiliului European de la Tampere, din 15 și 16 octombrie 1999, și ale Consiliului European de la Santa Maria da Feira, din 19 și 20 iunie 2000. Acesta este de asemenea menționat în Comunicarea Comisiei către Consiliu și Parlamentul European privind actualizarea semestrială a tabloului de bord în vederea examinării progreselor realizate pentru crearea unui spațiu de libertate, securitate și justiție în Uniunea Europeană (al doilea semestru din anul 2000). De asemenea, Parlamentul European adoptă la 5 septembrie 2001 o recomandare privind combaterea terorismului. Pe de altă parte, trebuie reamintit că la 30 iulie 1996 țările cele mai industrializate (G7) și Rusia, reunite la Paris, au preconizat 25 de măsuri de combatere a terorismului.

- (5) Uniunea Europeană a luat numeroase măsuri specifice de combatere a terorismului și a criminalității organizate, ca de exemplu: Decizia Consiliului din 3 decembrie 1998 privind obligația Europol de a soluționa infracțiunile săvârșite sau care pot fi săvârșite în cadrul activităților teroriste care pun în pericol viața, integritatea fizică, libertatea persoanelor, precum și bunurile ⁽⁴⁾, Acțiunea comună 96/610/JAI a Consiliului din 15 octombrie 1996 privind crearea și menținerea unui registru al competențelor, cunoștințelor și expertizelor specializate în domeniul luptei împotriva terorismului, destinat să faciliteze cooperarea antiteroristă între statele membre ale Uniunii Europene ⁽⁵⁾, Acțiunea comună 98/428/JAI a Consiliului din 29 iunie 1998 de creare a unei Rețele Judiciare Europene ⁽⁶⁾, având competențe în domeniul infracțiunilor teroriste, în special articolul 2, Acțiunea comună 98/733/JAI a Consiliului din 21 decembrie 1998 privind incriminarea participării la o organizație criminală în statele membre ale Uniunii Europene ⁽⁷⁾ și Recomandarea Consiliului din 9 decembrie 1999 privind cooperarea în domeniul combaterii finanțării terorismului ⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ JO C 332 E, 27.11.2001, p. 300.

⁽²⁾ Avizul adoptat la 6 februarie 2002 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ JO C 19, 23.1.1999, p. 1.

⁽⁴⁾ JO C 26, 30.1.1999, p. 22.

⁽⁵⁾ JO L 273, 25.10.1996, p. 1.

⁽⁶⁾ JO L 191, 7.7.1998, p. 4.

⁽⁷⁾ JO L 351, 29.12.1998, p. 1.

⁽⁸⁾ JO C 373, 23.12.1999, p. 1.

- (6) Definirea infracțiunilor teroriste ar trebui să fie apropiată în toate statele membre, inclusiv cea a infracțiunilor privind grupurile teroriste. Pe de altă parte, pedepse și sancțiuni corespunzătoare gravității infracțiunilor ar trebui prevăzute împotriva persoanelor fizice și juridice care au săvârșit astfel de infracțiuni sau sunt ținute să răspundă de acestea.
- (7) Ar trebui stabilite norme jurisdicționale pentru a garanta că infracțiunea teroristă poate face obiectul unei urmăriri penale eficiente.
- (8) Victimele infracțiunilor teroriste sunt vulnerabile și, în consecință, se impun măsuri speciale în privința lor.
- (9) Dat fiind că obiectivele acțiunii preconizate nu pot fi realizate unilateral, în mod satisfăcător, de statele membre și, având în vedere reciprocitatea necesară, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității. În conformitate cu principiul proporționalității, prezenta decizie-cadru se limitează la ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor.
- (10) Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale, astfel cum sunt ele garantate de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și astfel cum rezultă din tradițiile constituționale comune statelor membre, ca principii de drept comunitar. Uniunea respectă principiile recunoscute la articolul 6 alineatul (2) din Tratatul privind Uniunea Europeană și reflectate de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, în special capitolul VI. Nimic din prezenta decizie-cadru nu poate fi interpretat ca urmărind reducerea sau îngrădirea drepturilor sau libertăților fundamentale, cum ar fi dreptul la grevă, libertatea de reuniune, asociere sau exprimare, inclusiv dreptul de a înființa sindicate împreună cu alte persoane și de a se alinia la sindicate pentru apărarea propriilor interese, și dreptul de a manifesta care se adaugă la acestea.
- (11) Prezenta decizie-cadru nu reglementează activitățile forțelor armate pe durata unui conflict armat, în sensul dat acestor termeni în dreptul internațional umanitar, care sunt reglementate de acest drept, și activitățile desfășurate de forțele armate ale unui stat în exercitarea funcțiilor oficiale, în măsura în care sunt reglementate de alte norme de drept internațional,
- sau unei organizații internaționale, atunci când sunt săvârșite cu scopul:
- de a intimida grav o populație sau
  - de a constrânge nelegitim puterile publice sau o organizație internațională să îndeplinească sau să se abțină de la a îndeplini un act oarecare sau
  - de a destabiliza grav sau de a distruge structurile politice fundamentale, constituționale, economice sau sociale ale unei țări sau organizații internaționale;
- vor fi considerate a fi infracțiuni teroriste:
- (a) atingerile aduse vieții unei persoane care pot cauza moartea;
  - (b) atingerile grave ale integrității fizice a unei persoane;
  - (c) răpirea sau luarea de ostatici;
  - (d) faptul de a cauza distrugeri masive unei instalații guvernamentale sau publice, unui sistem de transport, unei infrastructuri, inclusiv unui sistem informatic, unei platforme fixe situate pe platoul continental, unui loc public sau unei proprietăți private, susceptibile să pună în pericol vieți umane sau să producă pierderi economice considerabile;
  - (e) capturarea de aeronave și de nave sau de alte mijloace de transport colective de pasageri sau de mărfuri;
  - (f) fabricarea, posesia, achiziționarea, transportul, furnizarea sau utilizarea de arme de foc, de explozibili, de arme nucleare, biologice și chimice, precum și, în ceea ce privește armele biologice și chimice, cercetarea și dezvoltarea;
  - (g) eliberarea de substanțe periculoase sau provocarea de incendii, inundații sau explozii, care ar avea drept efect punerea în pericol a vieților umane;
  - (h) perturbarea sau întreruperea aprovizionării cu apă, electricitate sau orice altă resursă naturală fundamentală, care ar avea drept efect punerea în pericol a vieților umane;
  - (i) amenințarea de a înlăptui unul dintre comportamentele enumerate la literele (a)-(h).
- (2) Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de a respecta drepturile fundamentale și principiile juridice fundamentale, astfel cum sunt consacrate la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

Articolul 2

Infracțiuni referitoare la un grup terorist

- (1) În sensul prezentei decizii-cadru, prin „grup terorist” se înțelege asocierea structurată, a mai mult de două persoane, stabilită în timp și care acționează concertat în vederea săvârșirii de infracțiuni teroriste. Termenul „asociere structurată” desemnează o asociație care nu s-a constituit la întâmplare pentru a săvârși imediat o infracțiune și care nu are în mod necesar roluri formal definite pentru membrii săi, continuitate în compoziție sau structură elaborată.

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE-CADRU:

Articolul 1

Infracțiuni teroriste și drepturi și principii fundamentale

- (1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a fi considerate infracțiuni teroriste actele intenționate prevăzute la literele (a)-(i), astfel cum sunt definite ca infracțiuni în dreptul intern, care, prin natura sau contextul lor, pot aduce atingere gravă unei țări

(2) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a asigura pedepsirea următoarelor acte intenționate:

- (a) conducerea unui grup terorist;
- (b) participarea la activitățile unui grup terorist, inclusiv prin furnizarea de informații sau de mijloace materiale sau prin orice formă de finanțare a activităților sale, având cunoștință că această participare va contribui la activitățile criminale ale grupului terorist.

Articolul 3

Infrațiuni legate de activitățile teroriste

Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a fi, de asemenea, considerate infracțiuni legate de activitățile teroriste, următoarele comportamente:

- (a) furt agravat săvârșit în vederea realizării unuia dintre comportamentele enumerate la articolul 1 alineatul (1);
- (b) șantaj în vederea realizării unuia dintre comportamentele enumerate la articolul 1 alineatul (1);
- (c) producerea de documente administrative false în vederea realizării unuia dintre comportamentele enumerate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(h), precum și la articolul 2 alineatul (2) litera (b).

Articolul 4

Instigare, complicitate, tentativă

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a asigura pedepsirea instigării la săvârșirea unei infracțiuni prevăzute la articolul 1 alineatul (1) și la articolele 2 sau 3 sau a complicității la acestea.

(2) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a asigura pedepsirea tentativei la săvârșirea unei infracțiuni prevăzute la articolul 1 alineatul (1) și la articolul 3, cu excepția posesiei prevăzute la articolul 1 alineatul (1) litera (f) și a infracțiunii prevăzute la articolul 1 alineatul (1) litera (i).

Articolul 5

Sancțiuni

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta că infracțiunile prevăzute la articolele 1-4 sunt pasibile de sancțiuni penale efective, proporționale și disuasive, susceptibile să conducă la extrădare.

(2) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta că infracțiunile teroriste prevăzute la articolul 1 alineatul (1) și cele prevăzute la articolul 4, în măsura în care se referă la infracțiuni teroriste, sunt pasibile de pedepse privative de libertate mai severe decât cele prevăzute de legislația internă pentru astfel de infracțiuni, în absența intenției special cerute în temeiul articolului 1 alineatul (1), în afară de cazurile în care pedepsele prevăzute sunt deja pedepsele maxime prevăzute de legislația internă.

(3) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta că infracțiunile prevăzute la articolul 2 sunt pasibile de pedepse maxime privative de libertate de cel puțin cincisprezece ani pentru infracțiunea prevăzută la articolul 2 alineatul (2) litera (a) și de cel puțin opt ani pentru infracțiunile prevăzute în articolul 2 alineatul (2) litera (b). În măsura în care infracțiunea prevăzută la articolul 2 alineatul (2) litera (a) nu se referă decât la actul prevăzut la articolul 1 alineatul (1) litera (i), pedeapsa maximă nu poate fi mai mică de opt ani.

Articolul 6

Circumstanțe speciale

Fiecare stat membru poate lua măsurile necesare pentru ca pedepsele prevăzute la articolul 5 să poată fi reduse, în cazul în care autorul infracțiunii:

- (a) renunță la activitățile teroriste și
- (b) furnizează autorităților administrative sau judiciare informații, pe care acestea nu le-ar fi putut obține altfel, ajutându-le să:
  - (i) prevină sau să limiteze efectele infracțiunii;
  - (ii) identifice sau să-i aducă în fața justiției pe ceilalți autori ai infracțiunii;
  - (iii) găsească dovezi sau
- (iv) împiedice săvârșirea altor infracțiuni prevăzute la articolele 1-4.

Articolul 7

Răspunderea persoanelor juridice

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta că persoanele juridice pot fi ținute să răspundă pentru una dintre infracțiunile prevăzute la articolele 1-4, săvârșite în interesul lor de către orice persoană, acționând individual sau ca membru al unui organism al persoanei juridice în cauză, care îndeplinește o funcție de conducere în cadrul persoanei juridice, în temeiul:

- (a) unei competențe de reprezentare a persoanei juridice;
- (b) autorizației de a lua decizii în numele persoanei juridice;
- (c) autorizației de a exercita controlul în cadrul persoanei juridice.

(2) Pe lângă cazurile prevăzute la alineatul (1), fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta că persoanele juridice pot fi ținute să răspundă în cazul în care controlul sau supravegherea necorespunzătoare din partea unei persoane prevăzute la alineatul (1), a permis săvârșirea uneia dintre infracțiunile prevăzute la articolele 1-4, în interesul respectivei persoane juridice, de către o persoană aflată sub autoritatea sa.

(3) Răspunderea persoanelor juridice în temeiul alineatelor (1) și (2) nu exclude urmărirea penală a persoanelor fizice autoare, instigatoare sau complice la săvârșirea uneia dintre infracțiunile prevăzute la articolele 1-4.

Articolul 8

Sancțiuni aplicabile persoanelor juridice

Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta că orice persoană juridică ținută să răspundă în temeiul articolului 7, este pasibilă de sancțiuni efective, proporționale și disuasive, care să includă amenzi penale sau nepenale și eventual alte sancțiuni, precum:

- (a) măsuri de excludere de la posibilitatea de a beneficia de un avantaj public sau de un ajutor public;
- (b) măsuri de interdicție temporară sau permanentă a exercitării unei activități comerciale;
- (c) punerea sub supraveghere judiciară;
- (d) o măsură judiciară de dizolvare;
- (e) închiderea temporară sau permanentă a unității care a servit la săvârșirea infracțiunii.

Articolul 9

Competență și urmărire

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a-și stabili competența în privința infracțiunilor prevăzute la articolele 1-4, în următoarele cazuri:

- (a) infracțiunea a fost săvârșită, în totalitate sau parțial, pe teritoriul său. Fiecare stat membru își poate extinde competența, dacă infracțiunea a fost săvârșită pe teritoriul unui stat membru;
- (b) infracțiunea a fost săvârșită la bordul unei nave sub pavilionul său sau a unei aeronave înregistrate în statul respectiv;
- (c) autorul infracțiunii este resortisantul sau rezidentul său;
- (d) infracțiunea a fost săvârșită în interesul unei persoane juridice stabilite pe teritoriul său;
- (e) infracțiunea a fost săvârșită împotriva instituțiilor sau a populației sale sau împotriva unei instituții a Uniunii Europene sau a unui organism creat în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Europene sau cu Tratatul privind Uniunea Europeană, având sediul în statul membru respectiv.

(2) În cazul în care o infracțiune este de competența mai multor state membre și oricare dintre statele respective poate angaja legal urmărirea penală a acelorași fapte, statele membre respective cooperează pentru a hotărî care dintre ele va începe urmărirea penală împotriva autorilor infracțiunii, pentru a centraliza, în măsura posibilităților, urmărirea penală într-un singur stat membru. În acest scop, statele membre se pot servi de orice organism sau mecanism instituite în cadrul Uniunii Europene, pentru a facilita cooperarea între autoritățile judiciare și coordonarea acțiunilor. Se iau în considerare, succesiv, următoarele elemente de legătură:

- statul membru este cel pe teritoriul căruia au fost săvârșite faptele;
- statul membru este cel al cărui autor este resortisant sau rezident;
- statul membru este statul de origine al victimelor;
- statul membru este cel pe teritoriul căruia a fost găsit autorul.

(3) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a-și stabili, de asemenea, competența în privința infracțiunilor prevăzute la articolele 1-4, în cazul în care refuză predarea sau extrădarea unei persoane suspectate sau condamnate pentru astfel de infracțiuni, către un alt stat membru sau un stat terț.

(4) Fiecare stat membru se asigură de stabilirea competenței sale pentru cazurile în care o infracțiune prevăzută la articolele 2 și 4 a fost săvârșită în totalitate sau parțial pe teritoriul său, indiferent de locul în care este stabilit sau își exercită activitățile criminale grupul terorist.

(5) Prezentul articol nu exclude exercitarea unei competențe în domeniul penal, stabilită de un stat membru în conformitate cu legislația sa internă.

Articolul 10

Protecția și asistența victimelor

(1) Statele membre se asigură că cercetarea sau urmărirea penală a infracțiunilor prevăzute de prezenta decizie-cadru nu depind de declarația sau de acuzația provenind de la o persoană care este victimă a infracțiunii, cel puțin dacă faptele au fost săvârșite pe teritoriul statului membru.

(2) În afară de măsurile prevăzute de Decizia-cadru 2001/220/JAI a Consiliului din 15 martie 2001 privind statutul victimelor în cadrul procedurilor penale ⁽¹⁾, fiecare stat membru ia, după caz, toate măsurile pentru a garanta un ajutor corespunzător familiei victimei.

Articolul 11

Punere în aplicare și rapoarte

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se conforma prezentei decizii-cadru până la 31 decembrie 2002.

(2) Statele membre transmit până la 31 decembrie 2002, Secretariatului General al Consiliului și Comisiei, textul dispozițiilor de transpunere în legislația internă a obligațiilor pe care le impune prezenta decizie-cadru. Pe baza unui raport întocmit utilizând aceste informații și a unui raport al Comisiei, Consiliul verifică, până la 31 decembrie 2003, dacă statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei decizii-cadru.

(3) Raportul Comisiei indică, în special, transpunerea în dreptul penal a statelor membre, a obligației prevăzute la articolul 5 alineatul (2).

⁽¹⁾ JO L 82, 22.3.2001, p. 1.

*Articolul 12***Domeniu de aplicare teritorială**

Prezenta decizie-cadru se aplică în Gibraltar.

*Articolul 13***Intrare în vigoare**

Prezenta decizie-cadru intră în vigoare la data publicării sale în Jurnalul Oficial.

Adoptată la Luxemburg, 13 iunie 2002.

Pentru Consiliu

Președintele

M. RAJOY BREY
